

Župnija
Ljubljana Sveti Križ

oznanila

“Saj ste vendar živi kamni!” (1 Pt 2,5)

januar ■ 2021

Bog vas blagoslovi v letu 2021!

*J*ezus, Božje Dete, se je rodil na ta svet. V svet, ki je nepopoln, ranjen in tudi okužen. Ne samo s koronavirusom, ampak tudi z grehom in zlom. Božič pa pomeni, da Bog ni obupal nad nami. Kljub naši nepopolnosti se nam želi približati.

Dopustimo, da vstopi naše življenje in ga zaznamuje. On je upanje sveta, On daje vsemu najgloblji smisel. Božji Sin je prišel, da bi nam prinesel luč, da se ne bi zgubili v temi, da ne bi zašli. On je pot, ki želi voditi naše življenje k sreči, k polnosti bivanja.

Ob novem letu vam želiva Kristusovega miru! Naj vas Najvišji varuje in spremlja na vsakem koraku. In naj se vaša srca še bolj navežejo na Nanj, ki vas želi rešiti.

vaša župnik Peter in kaplan Aljaž

Ni samo vsemogočni, ni samo najmočnejši

*N*aš Bog ni samo vsemogočen. Ni samo najmočnejši. Seveda si ga predstavljamo kot takšnega in tako je tudi prav. On je naš stvarnik in tisti, ki nas vselej reši iz teme in stiske. Vendar pa nas skrivnost naše vere uči, da to ni najpopolnejša veličina. V nasprotju z razumom tega sveta, v katerem je moč sredstvo za podrejanje drugih, je Bog izbral ponižnost.

Čeprav bi bil lahko sam sebi zadositi, je njegovo bistvo ljubezen, ki išče odnos. Odnos s človekom, ki ga je ustvaril po svoji podobi. V ta odnos je vstopil že na začetku, ko ga je ustvaril iz zemlje in svojega diha. Že takrat je pokazal ponižnost, saj je svoji stvaritvi dopustil svobodno voljo, četudi mu tega ne bi bilo treba. Ko ga je prvi človek v tem daru svobode zavrnil in zapadel grehu, ga v svojem usmiljenju ni pogubil, čeprav bi bila to lahko pravična kazen za kršenje njegovih zapovedi. Čez celotno zgodovino je ostal zvest svoji stvaritvi. Vse do trenutka, ko je razodel vso resnico, vso svojo veličino, ki je bila vse kaj drugega kot to, kar si je zemeljski rod, do tedaj že močno oddaljen, predstavljal.

Postal je kakor mi. Za mnoge nekristjane, celo za kristjane, je to nekaj popolnoma nerazumljivega. Bog, stvarnik vsega, vsemogočen, vseprisoten, vseveden, neomejen s časom, prostorom, razumom, da bi postal človek?! Da bi sprejel vse njegove šibkosti, omejitve, slabosti?! Zakaj vendar?! Če je vsemogočen, je gotovo kakšen drug način, da bi pomagal svetu in ljudem! Če je res pravi Bog, potem gotovo ne bi pustil, da ga križajo, da ga usmrtijo, stopil bi s križa! Vendar lahko v pristen odnos, ki temelji na ljubezni, vstopimo samo ponižno. Da, naš Bog ima neskončno različnih možnosti, da nam odpusti, da nas odreši, vendar je izbral edino pravo možnost, tisto, ki v vsej veličini in popolnosti kaže ljubezen do nas.

Izbral je absolutno ponižnost. Sprejel je breme človeka. Postal je lačen, utrujen, izkusil je mraz, bolečino, nemoč. Kot otrok se je moral naučiti vsega, kar je kot človek na zemlji znal. Padal je, ko se je učil hoditi. Postal je zgolj oseba v človeški zgodovini, kulturi, omejen s človeškim jezikom, zemljepisnimi razdaljami in prepreka-

mi, podrejen verskim in državnim zakonom, celo do svoje smrti. Omejil se je z omejitvami, ki jih je v vsemogočnosti sam ustvaril. Tako zelo močno si želi odnosa z nami, tako zelo si želi, da bi razumeli, spregledali. Tako zelo močno hrepeni po naši ljubezni, ki je ni prejel niti takrat, ko je za nas pretrpel prav vse, ko smo iz njega naredili razmrcvarjenega, ubogega, umirajočega obsojenca.

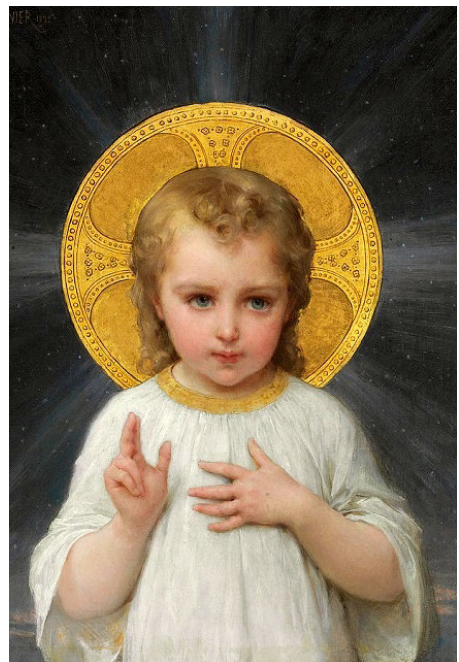
Za božič pravimo, da je Jezusov rojstni dan, praznik Jezusovega rojstva. Seveda je to dogodek, ki ga premišljujemo, o katerem bremo v evangeliju. Vendar Cerkev v 4. stoletju tega drugega največjega praznika ni zastavila tako. Rojstva se dogajajo vsak dan, odkar obstaja človeštvo. Vsak od nas je bil rojen. Le enkrat v zgodovini pa je Bog postal človek. Le enkrat je postal nemočno dete, prepuščeno na milost in nemilost sveta, svoje stvaritve, da bi nam izkazal vso svojo ljubezen in nam za vselej podaril večno življenje.

In to je dogodek, ki ga je vredno proslavljati, ki se ga je vredno vsakič znova spominjati in veseliti. Nemočno speče dete v nekem hlevu, v nekem mestu, v neki deželi, brez vednosti sveta je znamenje Božje ponižnosti, ki je tako velika, da gre prek vsemogočnosti, da

presega vse, kar je zmožen razumeti človeški um. To dete, ki ga čaka še veliko trpljenja, nas uči, kaj pomeni ljubiti, kaj je popolna ljubezen. Bog, ki je Ljubezen, nas vabi, da smo združeni z njim v hlevu, kot revni pastirčki, ki jih je izbral za prve priče svojega prihoda med nas. Vabi nas, da živimo, kot nam je on sam dal zgled.

Prosimo ga, da bi nas ta skrivnost prenovila, da bi se v tem božičnem času v naših srcih ponovno rodil Jezus, ki se rojeva vedno znova, v naši in svoji ponižnosti do Boga in do bližnjega, za večno življenje, kjer bomo mi, kot je on.

Vid Sosič

Sanjali smo o svobodi ...

Eno najstarejših poročil v Svetem pismu pripoveduje o človeku kot o brezdomcu. Na začetku je naš prednik blodil po svetu kakor izgubljena ovca. Iskal je kruh in domovino. Kot tujec je prišel v Egipt. In Bog mu je rekel:

»Glej, jaz bom s teboj in varoval te bom, kjer koli boš hodil, in pripeljal te bom nazaj v to deželo. Zares te ne bom zapustil, dokler ne storim, kar sem ti obljubil.« (1 Mz 28,15) Po določenem času bivanja v Egiptu so Izraelce vpregli v jarem sužnosti. Iz suženjstva so si želeli v svobodo in Bog, ki je zvest, je izpolnil svojo obljubo. Po dolgi in narni poti jih je pripeljal v obljubljeni deželo.

Tudi mi, Slovenci, daljni duhovni potomci tega blodečega prednika, imamo danes svoj prostor pod soncem in svojo domovino. Svojo obljubljeni deželo. Samostojno državo Slovenijo. Dolgo časa smo čakali nanjo. Bog se nas je usmilil in nam dal čudovit košček zemlje. On, naš Stvarnik, vidi vse in gleda na tiste, ki so mu vdani. Vidi njihovo usodo in jih ne zapusti.

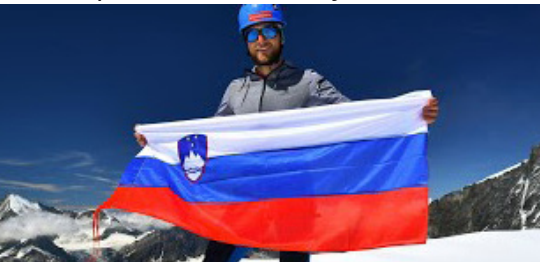
Že 30 let je, odkar smo se s plebis-

citom odločili za samostojnost slovenskega naroda in marsikdo je v teh trenutkih pomislil: »Uspelo nam je.« Naša košara je bila zvrhano polna bogate dediščine očetov, zgodovinskih izkušenj in veselja enotnosti. Bili smo ponosni in ganjeni, da smo na svoji zemlji svobodno zadihali. To je v resnici pomenilo, da smo prispeli domov. Prestopili smo prag obljubljenega prostora in pozabili na naporno hojo. Trud naših prednikov, ki so stoletja ohranjali slovenski jezik in kulturo, je bil poplačan. V tistem trenutku smo dobili svojo identiteto v majhni državi Sloveniji. Za trenutek smo celo pozabili na razdeljenost našega naroda in na ostre čeri zgodovine. Vse, kar je bilo prej, kar se je kopičilo v dolgih stoletjih vojn, osvajanj in naporov, se je naenkrat pojavilo v novi luči. Rodilo se je novo upanje in s tem upanjem smo se podali na pot. Svoboda je bila podobna novi zemlji, ki jo je treba šele odkrivati in obdelovati.

Ni trajalo dolgo, ko se je široka cesta svetle prihodnosti zožila in smo zašli na številne stranpoti.

V politiki, kulturi in življenjskem slogu. Nihče nas ni naučil ljubezni do naše domovine. Nihče nam ni vdihnil dovolj ponosa. Nihče nas ni naučil živeti skupaj v različnosti. Kot da smo prejeli darilo, pa ne vemo, kaj početi z njim.

Pisatelj Drago Jančar je v nekem intervjuju dejal: »Človek hodi po trdnih tleh, spodaj pa vse teče: podtalne reke, ki jih še nismo ra-

ziskali, jame ... Taka je tudi vsa Slovenija. Vsak človek je takšen in tudi dežela je takšna s svojo zgodovino, preteklostjo, z neskončnimi usodami.«

In res. Stare, podtalne razdeljenosti so se ponovno odprle. Podtalne vode so udarile na površje. Edinost je ostajala kot daljne sanje, začel se je krut boj za kapital in imetje. Nenadoma je več pomenilo imeti kot biti. Imeti čim več. Vsi smo si želeli blaginjo. Tudi mi, kristjani. V tem ponorelem svetu smo Boga odrinili na oster rob. Postali smo odrezan poganjek vinske trte, ki je spet začel krvaveti. Mladika ne more preživeti, če ne ostane na

vinski trti.

»Ko boš jedel do sitega, zidal lepe hiše in v njih prebival, ko se ti bo množilo govedo in drobnica, množilo srebro in zlato in vse tvoje imetje, glej, da se tvoje srce ne prevzame in ne pozabiš Gospoda, svojega Boga, ki te je izpeljal iz egiptovske dežele, iz hiše sužnosti.« (5 Mz 8, 12–14)

30 let po plebiscitu se ni ustavila samo Slovenija, ustavil se je ves svet. Presenetila nas je pandemija, ki nastavlja ogledalo našemu življenjskemu slogu. Bog nam poskuša nekaj povedati. Ustavimo se. S človekom je nekaj hudo narobe. Ne gre več na tak način kot do sedaj. Ponovno moramo premisliti, kaj je pomembno in kaj ne – v odnosu do sebe, soljudi in narave. Praznični trenutki božiča in novega leta nam vlivajo novo upanje in nas še posebej vabijo, da se po hrupu vsakdanjega življenja ozremo nazaj. Čas je, da ponovno prisluhnemo Gospodu. Da stvari postavimo na pravo mesto in da vse tisto, kar v gneči vsakdanjega življenja prezremo, osvetlimo z Božjo lučjo in mu izrazimo hvaležnost. Ko se zahvaljujemo Bogu, čutimo, da zares živimo. Iz srca se mu zahvalimo za življenje, domovino in vse, kar nam je dano.

Zdenka Sušec

Knjiga in čaj - januar

Te dni mi je v roke prišla drobna knjižica Menihi iz Tibhirina: Živeti puščavo. Čudoviti izreki sedmih francoskih trapistov iz samostana Naše gospe atlaške, ki so postali znani pod imenom menihi iz Tibhirina. Živeli so v samostanu na severu Alžirije. Med državljansko vojno, v noči med 26. in 27. marcem 1996, so jih islamski fundamentalisti ugrabili in okrutno umorili. 8. decembra 2018 so bili razglašeni za blažene.

Branje te knjižice je kot nalašč za praznični čas. Besedilo dobesedno zahteva, da se ustavimo in umirimo. Samo tako lahko pogledamo v globine srca, v duhovna sporočila sedmih menihov. Priča bomo neizmerno zreli ljubezni, ki vztraja do poslednjega trenutka. In še čez.

Pojdimo po njihovih stopinjah.

Zdenka Sušec

OBIŠČITE NAŠO SPLETNO STRAN

www.ljubljana-sveti-kriz.si

ŽUPNIJA LJUBLJANA SVETI KRIŽ

Na Žalah 2, 1000 Ljubljana

01 437 22 03

ljubljanasveti-kriz@rkc.si

ODGOVARJA: Peter Možina

UREDNIŠTVO: Helena Reberc

LEKTORIRANJE: Marta Anžlovar

FOTOGRAFIJA: splet

»Moj Bog, trdno verujem, da skrbiš za tiste, ki zaupajo vate, in da ne bo nikoli ničesar manjkalo tistemu, ki vse pričakuje samo od tebe. Zato sem se odločil, da se ne bom več obremenjeval s skrbmi in da bom vse svoje težave popolnoma zaupal tebi.«

(sveti Klavdij de la Colombière)

URNIK

V ČASU EPIDEMIJE ...

NEDELJA

- **Sv. obhajilo** (cerkev Vseh svetih)
med 8.00 in 8.30, med 9.00 in 9.30 ter
med 11.00 in 11.45, v Tomačevem ob 8.00
- **Sv. spoved** (cerkev Vseh svetih)
med 7.30 in 8.00, med 9.00 in 9.30 ter
med 11.00 in 11.45
- **Sv. maša** (spletni prenos)
ob 10.00
- **Molitev rožnega venca** (spletni prenos)
ob 19.00

MED TEDNOM IN SOBOTA

- **Sv. obhajilo** (cerkev Vseh svetih)
med 18.15 in 18.45
- **Sv. spoved** (cerkev Vseh svetih)
med 18.15 in 18.45
- **Molitev rožnega venca** (spletni prenos)
ob 19.00
- **Sv. maša** (spletni prenos)
ob 19.30

SVETI VEČER

Sv. obhajilo (cerkev Vseh svetih)
med 18.15 in 18.45
Sv. maša, polnočnica (spletni prenos)
ob 24.00

BOŽIČ

po nedeljskem urniku

Povezava na prenose
iz cerkve Vseh svetih